

РОбЪРТ ПАРКЪР ТЕЛОХРАНИТЕЛЯТ

РОМАН

Превел от английски
БОГДАН РУСЕВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

На Лу Замбело

1

Беше пролет. Пролетното равноденствие беше направило всичко по силите си и мартенският въздух, който подухваше през отворения прозорец в кантората ми, вече беше мек, макар че все още не беше наистина топъл. Пролетните тренировки в бейзболната лига се точеха с досадно еднообразие, а до първия мач от сезона оставаха две седмици.

Пиех кафе и изучавах един нов комикс от поредицата „Фраз“, за да видя дали не пропускам някакъв екзистенциален подтекст в него, когато вътре влетя Куърк, отиде до каната за кафе, наля си едно, добави захар и кондензирано мляко и се настани срещу бюрото ми.

– Искаш ли кафе? – попитах го аз.

– Имам си – отговори Куърк. – Но все пак беше мило, че ми предложи.

– Чел ли си „Фраз“? – продължих с въпросите аз.

– Какво е това „Фраз“, да му го начукам? – учуди се той.

Беше едър като мен, тоест доста едър, и винаги се обличаше добре. Днес беше със сако от туид с цвят на кестени. Ръцете му бяха силни, а в погледа му имаше неумолима решителност, която караше повечето хора да внимават, когато се налагаше да имат работа с него.

– Един комикс във вестник „Глоуб“ – обясних аз. – Нов е.

– Аз съм възрастен мъж – каза Куърк.

- И капитан от полицията – добавих аз.
- Точно така – кимна той. – Не чета комикси.
- Оттеглям въпроса – бързо отстъпих аз.

Куърк кимна.

- Имам нужда от нещо – заяви той.
- Всеки казва така.

Той не ми обърна внимание. Правеше го доста често. Това не беше проява на лошо възпитание. Просто беше професионалист, а още преди години се бях убедил, че почти не се интересува какво мислят останалите хора.

- Чувал ли си за Джъмбо Нелсън? – попита ме той.

- Актьорът – казах аз.

- Да.

- Който е тук, за да снима филм – добавих аз.

- Аха.

– Да не мислите, че е убил онази млада жена? – попитах аз.

- Мислим, че е заподозрян – обясни Куърк.

Погледнах го. Познавах го много отдавна.

- И?

- Нека да ти разкажа – предложи Куърк.

Станах да си наляя още кафе. Долях и на Куърк. После сложих каната на котлона, седнах обратно зад бюрото си и се облегнах назад, за да кача краката си върху него.

- Нека – казах аз.

– Истинското му име е Джеръми Франклин Нелсън – започна Куърк. – Виждал ли си го?

– Само на снимка – отговорих аз. – Не съм гледал нито един филм с него.

– Снимката ти стига – каза Куърк. – Значи знаеш защо го наричат Джъмбо, като слончето от анимационния филм.

- Аха – потвърдих аз.

- Той е в града – продължи Куърк. – И снима филм.
- Който все още няма заглавие – добавих аз.
- Това във „Фраз“ ли го прочете? – попита Куърк.
- Аз съм отворен за нови преживявания – обясних. –

Понякога чета и други неща.

– Тъпите медии го отразяват, все едно е отвличането на бебето на семейство Линдбърг.

– Има много медии, които трябва да се пълнят с нещо – отбелязах аз.

– Прекалено много – каза Куърк. – И винаги е било така. Във всеки случай Джъмбо е в града и се движи с телохранител индианец.

– От коренното население на Северна Америка ли? Куърк кимна.

– Да, истински американски индианец. Само чакай да го видиш.

– Опасен ли е? – попитах аз.

– Не знам – отговори Куърк. – Но има нещо.

– Телохранителят замесен ли е?

– В престъплението? – каза Куърк. – Доколкото знам, не.

– Пресата твърди, че Джъмбо е изнасилвил и убил млада жена, така че незабавно трябва да бъде обезглавен.

– Аха – потвърди Куърк. – Така твърди пресата. Както и всички останали.

– Но ти имаш някои съмнения?

Куърк сви рамене.

– Ще ти кажа какво знам аз – заговори той. – Момичето се казва Доун Лопейта, на двацет години, миналата година е завършила градския колеж в Бънкър Хил, безработна.

Куърк отпи от кафето си.

– Трябва още захар.

Той се изправи, отиде до кафе-машината на шкафа за документи, взе си захар, разбърка я и пак седна. Отново отпи от кафето и кимна.

– Тя отишла да гледа как снимат филма в градския парк, близо до станцията на метрото „Парк Стрийт“, и Джъмбо я забелязал. Изпратил един асистент от продукцията да я покани да обядва с него. Тя се почувствала много специална.

– И аз бих се почувствал така – обадох се аз.

– Аха – съгласи се Куърк. – И аз. И така, тя обядвала с всички филмови звезди и целия екип, Джъмбо ѝ взел телефона и предложил по-късно да се видят пак, а тя отговорила: уха, разбира се.

– Откъде знаеш, че е отговорила точно така?

– „Уха, разбира се“? – повтори Куърк. – Не знам. Но вечерта той наистина ѝ се обадил и тя отишла в хотела му. Имало шампанско. Имало кокаин. Имало секс. Когато свършили, се облекли. Джъмбо се извинил за момент и отишъл до банята. Докато го нямало, тя легнала и умряла.

– Ако правя секс с Джъмбо Нелсън, сигурно и аз ще умра – казах аз.

– Тя е умряла след секса – уточни Куърк.

– Може да е умряла от срам – предположих аз.

– Има значителни охлузвания във вагиналната област – продължи Куърк.

– Кое то предполага употребата на... хм, помощно средство?

– Патолозите не са сигурни – каза Куърк. – Може би на Джъмбо всичко му е голямо.

– Каква е причината за смъртта? – попитах аз.

– Според патолозите е задушаване – отговори Куърк. – Открили са следи на шията ѝ. Но май не са съвсем сигурни в тази хипотеза.

- Не са съвсем сигурни? – повторих аз.
- Не.
- Тяхната работа не е ли да бъдат съвсем сигурни? – попитах аз.
- Боже – каза Куърк. – Имах един случай, в който загубиха трупа. Целия.
- Кое то сигурно е демотивиращо – предположих аз.
- Демотивиращо беше – потвърди Куърк. – Освен това, когато те не са сигурни, остава много място за слухове.
- Чух версия, според която помощното средство е било гърлото на бутилка от шампанско, която се е счупила вътре в нея и е предизвикала фатален кръвоизлив.
- Куърк поклати глава.
- Да, нали? Уви, не, няма доказателства за подобно нещо.
- Според мен интернет няма нужда от доказателства.
- Нито пък знае как да се сдобие с такива – заяви Куърк.
- А какво казва Джъмбо? – попитах аз.
- Казва, че не знае какво се е случило. Признава, че си е махнал главата с кокаин и алкохол. Казва, че я оставил сама и когато се върнал от банята, тя не реагирала. Той се опитал да я свести. Не могъл. И се обадил на „Бърза помощ“.
- Върху нея ли е бил? – попитах аз.
- Явно – отговори Куърк. – В някакъв момент.
- Господи – казах аз.
- Да, знам, сетихме се за това.
- Колко тежи? – попитах аз.
- Не знам точно – отговори Куърк. – Бих казал, между сто седемдесет и пет и двеста килограма. Джъмбо твърди, че и той не знае точно.

- Що за човек е? – попитах аз.
- Отвратителен – отговори Куърк. – Прекалява с всичко: храна, алкохол, наркотици, секс. Нито едно момиче не е прекалено младо за него. Нито пък момче.
- Стига да мърда? – подхвърлих аз.
- Не знам дали и това е задължително – каза Куърк.
- Но като се изключат хобитата му, иначе е приятен човек, нали? – поинтересувах се аз.
- Шумен, арогантен, глупав и цапнат в устата – отговори Куърк.
- *Ти* казваш, че е цапнат в устата?
- И още как, да му го начукам – каза Куърк.

2

Пролетта продължаваше да се носи през прозореца.

– Всички са съгласни, че е той – информира ме Куърк. – Ние, студиото, хората от екипа, всички. И родителите на момичето.

– А ти съгласен ли си? – попитах аз.

– И губернаторът е съгласен, че е той. Кметът също. Полицейският комисар направо е влюбен в него. Шефовете на отдели – още повече. И председателят на Сената. Говорителят – също. Както и двата вестника. И всички от телевизията. И всеки шибан идиот от интернет, който може да пише.

– А ти? – попитах аз.

– Аз мисля, че той не е убил момичето – каза Куърк. – Или, ако го е направил, нямаме достатъчно сериозни доказателства да го обвиним. Само предполагаме.

– Но всички искат цялата история да свърши и той да го отнесе – допълних аз.

– Точно така – кимна Куърк. – Вероятно е бил с нея, когато е умряла, и тя може би е умряла от онова, което са правили заедно, не знам. Но не смятам, че един човек може да бъде обвинен в убийство на базата на уликите, с които разполагаме. А се страхувам, че точно това може да се случи.

– И фактът, че той е толкова неприятен тип, ускорява този процес – предположих аз.

– Не е незаконно да бъдеш неприятен тип – каза Куърк. – Ако беше така, сигурно и двамата с теб щяхме да бъдем в затвора.

– Може би само ти – уточних аз. – И какво мога да направя за теб?

– Искам да разследваш случая – заяви Куърк.

– Защото ти не можеш, така ли?

– Точно така – потвърди Куърк.

– Някой ще ми плати ли? – попитах аз.

– Филмовото студио е наело Рита Фиоре, за да представява Джъмбо – отговори Куърк. – Говорих с нея. Тя каза, че адвокатската кантора „Коун и Оукс“ ще те наеме, за да разследваш.

– И ще запише разходите на сметката на студиото – предположих аз.

– И аз така предполагам – съгласи се Куърк.

– Защо мислиш, че той не е извършил убийство? – попитах аз.

– Може би е – каза Куърк. – Ако го е направил, ще се опитаме да го докажем. Но точно в този момент си мисля, че са го нарочили за виновен, а не мога да ги спра и да остана ченге.

– Ами ако установя, че е виновен по всички обвинения?

– Ще ми кажеш – отговори Куърк. – И аз много ще се зарадвам. Искаш ли да погледнеш какво сме събрали дотук?

– Обичам да започвам на чисто – отговорих аз. – Мисля по-добре, когато участвам в процеса от самото начало.

– Да – каза Куърк. – Знам.

– Добре – кимнах аз.

– Значи приемаш работата?

– Аха.

- Просто така? – попита Куърк.
 - Аха.
 - Можеш да започнеш, като говориш с Рита Фиоре – предложи Куърк.
 - Можеш да започнеш, като не ми казваш какво да правя – предложих му аз.
 - Добре – съгласи се той. – С какво ще започнеш?
 - Мисля да говоря с Рита Фиоре – казах аз.
 - Добра идея – изгледа ме внимателно Куърк.
- И почти се усмихна.